

Kibúcsúzó beszéd

Főtiszteletű Püspök Urak, Nagytiszteletű Főjegyző, Püspökhelyettes, Főtanácsos és Egyházi Vezető Urak, Nagytiszteletű Tanári Kar, Tiszteletes Ifjúság, Kedves Család- és Gyülekezeti Tagok!

Amikor arra vállalkoztam, hogy a végzős évfolyam nevében szólalok meg, nem is sejtettem, milyen nehéz feladat vár reám. A bennem kavargó érzéseket nehéz szavakba öntenem, mégis megpróbálom néhány mondatban összefoglalni mindazt, ami az évfolyam szívében van.

Mindenekelőtt: hála. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy elhívott, és éppen ide rendelt minket. Mi pedig fiatal, buzgó szívvel úgy feleltünk a hívásra, ahogyan Ézsaiás is tette: „Itt vagyok, engem küldj!” Hálásak vagyunk, mert ő nemcsak elhívott, hanem közösséggé is formált. Olyan társakat adott mellénk az évek során, akikkel testvérekké lettünk. Együtt örültünk és sírtunk, egymás terhére hordoztuk, és olykor elviseltük egymást, de mindig szeretettel. Mert az elmúlt hat év nem csupán tanulásról, hanem közösségről is szólt. És most, amikor szétválnak útjaink, nemcsak kollégáink lesznek szerte az országban, hanem testvéreink is.

Hálásak vagyunk az Úrnak azért is, hogy védelmet és oltalmat adott, sokszor akkor is, amikor nem is sejtettük, milyen nagy szükségünk van rá. És itt engedjek meg, hogy külön is szóljak Somfalvi Edit tanárnőről, aki anyánk helyett anyánk volt. Úgy vigyázott ránk, mint egy oroszlán a kölykeire, akkor is, ha ezért néha harcba kellett szállnia értünk vagy akár velünk. Köszönjük fáradozását, szeretetét, gondoskodását, és bocsánatot kérünk, ha olykor úgy viselkedtünk, hogy az szégyent hozott rá. Tudjuk, nem mindig volt könnyű dolga velünk. De mindig éreztük: értünk van, és értünk harcol.

Köszönettel tartozunk tanárainknak: a türelmükért, amellyel újra és újra elmagyarázták azt is, amit talán hetedszer sem értettünk meg; a figyelmükért, hogy észrevették, ha valaki elfáradt, elcsüggedt, vagy épp nem találta a helyét; hogy sokszor félretették a tananyagot, hogy az életről tanítsanak bennünket. Így nemcsak ismereteink gyarapítására volt gondjuk, hanem a szívünkére is.

Nagytiszteletű Tanáraink!

Önöktől tanultuk meg, hogy miként kell egzegetálni egy bibliai szöveget, hogyan kell igazi lelkigondozóként odafordulni egy emberhez, hogy mi történt az egyházzal a közel kétezer éves történelme során. De megtanultuk azt is, hogy mindenekelőtt emberek vagyunk, akik ugyanúgy rászorulnak Isten kegyelmére, mint mindenki más. Köszönjük!

Hálásak vagyunk az alsóbb évfolyamokért is, akik figyeltek ránk, tanultak tőlünk; olykor azt is, hogy mit nem szabad úgy tenniük, mint mi tettük. De ha egy dolgot útravalóul adhatunk nektek, az röviden ennyi: maradjatok hűségesek ah-

Hideg Ferenc József

hoz, aki elhívott benneteket. Akkor is, ha nehéz, ha elfogy a motiváció, ha nem látszik az út. Mert a szolgálatot nem az határozza meg, hogy milyenek vagyunk, hanem az, hogy milyen Isten, aki elhívott minket.

Hálások vagyunk mindazokért, akik a háttérből támogattak bennünket: szüleinkért, nagyszüleinkért, keresztszüleinkért, családtagjainkért, házastársainkért. Köszönjük a biztatást, a bátorítást, a sok imádságot, a szeretetsomagokat, az üzeneteket, a türelmet és a szeretetet. Nélkületek nemcsak nehezebb lett volna, hanem talán el sem jutunk idáig.

A hála mellett egyidejűleg érzünk szomorúságot és örömet. Szomorúságot, mert lezárul életünk egyik korszaka. Búcsút mondunk az alma maternek, amely nemcsak tudást adott, hanem otthont is. Búcsút a baráti, hosszú beszélgetéseknek, a zenés-táncos estéknek, a közös áhítatoknak, az akadémiai istentiszteletek mélységének és azoknak a pillanatoknak, amikor az ige itt egyszerre szólalt meg mindannyiunk szívében. Szomorúak vagyunk, hogy ezeket így már nem élhetjük át újra. Ugyanakkor öröm is van bennünk. Öröm, mert eltelt a hatévnnyi tanulás, túl vagyunk megannyi kihíváson, vizsgán, dolgozatok megírásán és könnyezésen is. De minden egyes nap egy lépéssel közelebb vitt minket ahhoz, hogy betöltsük azt az elhívást, amelyet Isten a szívünkbe helyezett. Viszont tudjuk, hogy bár most lezárul egy hatéves szakasz, nem a tanulás végéhez érkeztünk, hanem egy új, szent kaland kezdetéhez, ami rengeteg új tapasztalatot, kihívást és szolgálatot rejtget.

Főtiszteletű Elöljáróink!

Itt vagyunk szolgálatra készen! Talán most fáradtan, de sokkal bölcsebben és ugyanazzal a buzgósággal mondjuk: „Itt vagyok, engem küldj!” Itt vagyunk, minket küldjenek!

Hideg Ferenc József

Rektori tanévzáró beszéd, 2025. június 25.

„Uram, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet. Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég.”
(Zsolt 89,2–3)

A zsoltáros szavai hitvallássá és hálaadássá válnak, amikor visszatekintünk a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet elmúlt tanévére. Ebben a tanévben is megtapasztalhattuk Isten megtartó kegyelmét és hűségét. Bizalommal és hálá-